

4:e söndagen i advent 18/12 2022 Årgång 3.

Herrens moder

I evangelietexten 2:a söndagen i advent fick vi Jesu uppmaning: *Omvänd er och tro på budskapet*. Helt enkelt: Tro på vad jag säger.

I evangelietexten 3:e söndagen i advent ger oss Johannes döparen kompromisslösa detaljerade instruktioner.

Bakgrunden var att människor tyckte att det räckte med en engångshändelse modell: ”Se till att du blir döpt av Johannes, så är himlen öppnad.” Felet med att se hans dop som en engångshändelse betonar Johannes med orden: *Och börja inte säga er: Vi har Abraham till fader.*

I vår tid finns en liknande obiblisk syn bland många människor:

”... *Jag är döpt och konfirmerad, det är allt som behövs.*” Att två engångshändelser räcker, alltså dop och konfirmation.

I frikyrkokretsar finns en liknande risk. Att engagemanget övergår i ett nostalgiskt minne av sin egen omvändelse: ”... *Jo, jag minns verkligen den dagen, när jag tog emot Jesus som min frälsare ...*”

En vanlig grusväg har två diken, ett på varje sida. Det är lätt att hamna i diket. Den ena dikeskörningen är nyss beskriven: Att vara Jesu lärjunge är inte nostalgi eller ett par engångshändelser! Är **det** allt, blir våra liv fruktlösa. Genom vår inaktivitet, har vi lämnat lärjungaskapet.

Med det konstaterandet är det dags för det andra diket: ”... *Nu måste väl alla se vilken präktig kristen jag är ...!*” Alltså vanlig gärningslära.

Så här säger Jesus till dåtidens religiösa elit angående deras präktighet: *Matt 23:23-24 Ve er, skriftlärda och fariseer, ni hycklare som ger tionde av mynta och dill och kummin men försummar det viktigaste i lagen: rättvisa, barmhärtighet, trohet. Det gäller att göra det ena utan att försumma det andra. Ni blinda ledare, som silar mygg men sväljer kameler!*

Detta diket är personliga PR-insatser. Syftet är att offentligt påvisa hur duktig kristen jag är. Fullständigt meningslöst. **Ingen** kan berömma sig inför Gud. Följande ord är centrala i Martin Luthers reformation:

Ef 2:8-10 Ty av nåd är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det. Det beror inte på gärningar, ingen ...! skall kunna

berömma sig. Vi är hans verk, skapade genom Kristus Jesus till att göra de goda gärningar som Gud från början har bestämt oss till.

Två diken är beskrivna. Du och jag har en fri vilja, där vi väljer ett barmhärtigt eller ett obarmhärtigt sinne. Att vara lärjunge innebär givetvis att vi tror på vad han säger. **Att vi ger av vår tid, att vi ger av våra tillgångar.** Av tacksamhet, därför att han gav sitt liv för oss!

Jesus ger oss grundläggande anvisningar när vi delar med oss:

*Matt 6:1-3 Var noga med att inte utföra era fromma gärningar i människornas åsyn, för att de skall lägga märke till er. Annars har ni ingen lön att vänta hos er fader i himlen. När du ger allmosor, **låt då inte stöta i basun för dig, som hycklarna gör** i synagogorna och på gatorna för att människorna skall prisa dem. Sannerligen, de har redan fått ut sin lön. Nej, när du ger allmosor, **låt då inte vänstra handen veta vad den högra gör. Ge din allmosa i det fördolda. Då** skall din fader, som ser i det fördolda, belöna dig.*

Om du och jag vill vara Jesu lärjungar, bär Jesus evighetsansvaret för dina och mina misstag. Upprepar det vi nyss hörde: Ty **av nåd är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det.**

Inte heller skall någon av evangelietextens två kvinnor tillbedjas. De är exempel på människor som valde att gå in i förberedda gärningar Gud möjliggjort för dem. **Meningen med ditt och mitt personliga liv** är att du och jag väljer de goda gärningar, som Gud i förväg **gett oss möjlighet att välja.** Upprepar därför Guds avsikt med våra liv:

Vi är hans verk, skapade genom Kristus Jesus till att göra de goda gärningar som Gud från början har bestämt oss till.

Med de reflektionerna är det dags för söndagens evangelietext:

Luk 1:39-45 Några dagar efteråt (efter ängelns besök) gav sig Maria i väg och skyndade till en stad i Juda bergsbygd; hon gick till Sakarias hus och sökte upp Elisabet. När Elisabet hörde Marias hälsning sparkade barnet till i henne, och hon fylldes av helig ande. Hon ropade med hög röst: »Välsignad är du mer än andra kvinnor, och välsignat det barn du bär inom dig. Hur kan det hända mig att min herres mor kommer till mig? När mina öron hörde din hälsning sparkade barnet till i mig av fröjd. Salig hon som trodde, ty det som Herren har låtit säga henne skall gå i uppfyllelse.«